

Tetoválás

Valamikor, amikor a világ kereke még lassabban forgott, mint ma, szekerét nem hajszolták agyon, virágzott a léhaság nemes erénye is. Nyugodt kor volt, olyan, ahol a szolgák és hízelgők remekül megéltek a fecsegés művészetéből is, vigyáztak, nehogy az unalom felhője árnyékolja be a fejedelmek s leszármazottaik ábrázatát, nehogy elhaljon az udvarhölgyek, a széplányok ajkán a nevetés. Később már Szadakurót, a népszerű színművek, ponyvák elvitathatatlan hőjét, Narukamit, az esőistent és Dzsiraiját, a láthatatlanul közlekedő tolvajt is nővé változtatták. Az erős törvényszerűen szép, a gyöngye mi más lehet, mint rút. Elsődleges feladatának tekintette hát az ember, hogy adottságaival arányban megszépüljön. Mit volt mit tenni, megfestették saját, isten alkotta testüket. Szemnek tetsző, vért pezsdítő vonalak kígyóztak a korabeli emberek testén.

Edo örömnegyedeiben tehát az a gyaloghintós bonyolított le nagyobb forgalmat, aki a legékesebben tetováltatta magát. Josivara és Tacumi örömnegyedeiben a lányok is a legcifrábban tetovált fiúkba lettek szerelmesek. Nem csupán a városi polgárok, hazardőrök és az építőmunkások ékesítették bőrüket, de alkalomadtán még a kereskedők és a szamurájok is.

A testi csodák seregszemléjét időnként Rjógokuban tartották, a résztvevők büszkén mutogatták csupasz bőrük küllemét, és kritikával látták el a többiekét.

Élt akkoriban egy Szeikicsi nevű fiatal, módfelett tehetséges tetoválómester. Művészetének híre vetekedett Csaribun, Jacuhei és Róka Dzsiróéval. Már több tucat ember ajánlotta bőrét vászonként, ecsetjéhez. A rjógokui seregszemlén is az ő alkotásai győztek. Míg Darumakin munkájában a színek pompáját dicsérték, Karakusza Gonta a piros tűzések mestere, addig Szeikicsi az ötletes kompozíció és a buja vonalak utolérhetetlen művésze volt.

Szeikicsi korábban a Tojokuni és Kuniszada festőiskolához tartozott, fametszetek készítőjeként kereste kenyerét, és habár időközben tetoválómesterré süllyedt, nem adta fel művészi önértékét, megtartotta igényességét. Nem vállalta semmi pénzért azoknak a megrendelőknek a bőrét, akik külsejükkel nem nyerték meg tetszését. De a szerencsés megrendelő dolga sem volt irigylésre méltó: a munkadíj s egyéb költségek ügyében a művész eléggé önkényesnek bizonyult, s ezen kívül túrni kellett egy vagy akár két hónapig is a mester túinek elviselhetetlen fájdalmát.

Titkos szenvedélyek, vágyak fűtötték ezt a fiatal mestert. A legmegtermettebb emberek is nyögtek túje alatt: véres-piros lobok pörsenésai kísérték vonalait. A mester gyönyörűsége a jajgatásokra nőttön-nőtt. Szívesen alkalmazta a cinóbervöröst, mert tudta, hogy a befecskenedése okozza megrendelőjének a legnagyobb kínokat. S amikor az áldozat magán érzi az egyetlen nap leforgása alatt kapott öt-hatszáz tűszúrást, hogy még színpompásabb legyen, forró kádfürdőt kell vennie. De ekkorra már félholtan zuhan a mester lába elé. Szeikicsi fagyos tekintetét az előtte heverő alakra veti, és elégedetten jegyzi meg:

– Elismerem, hogy fájdalmas.

S amikor az agóniában vonagló ember gyötrelmében felüvölt, vagy fogait összeszorítja, szája pedig, mint egy haldoklónak groteszk görcsben áll, Szeikicsi megrója:

– Edo gyermeke vagy. Szedd össze magad! Különb is a tűszúrásom híresen fájdalmas.

Ezután nyugodtabban, mint valaha, folytatja a tetoválást, hébe-hóba pillant csak a férfi könnyes arcára.

Néha azonban akad olyan hatalmas lelkierővel rendelkező férfi, aki higgadtan, összeszorított állkapoccsal túri, még a homlokát sem ráncolja. Ilyenkor Szeikicsi vigyorogva megjegyzi:

– Micsoda bátorság! De várjon csak, a teste hamarosan remegni fog a fájdalomtól. Kétlem, hogy kibírja.

Hosszú ideje várta már, hogy egyszer életében találkozzon azzal az ideális női testtel, melyre egész lelkét rávésheti! Szigorú elképzelései voltak erről a nőről, kívül-belül szépnek kellett lennie. Egy csinos arc és elragadó test még nem elégítette ki teljesen a vágyait.

Sokat forgolódott Edo város szépasszonyai körül, de követelményeinek megfelelő nőre nem talált. Így vesztegetett el majdnem négy esztendő annak az ismeretlen, tökéletes nőnek a keresésével, aki a

lelkét megszállta. Nem, még nem hagyott fel a reménnyel. Ellenkezőleg: egyre igényesebb lett.

Egy nyári estén, a keresés negyedik évében, Szeikicsi a Hiraszei étterem előtt sétált, amikor észrevette, hogy az egyik gyaloghintó függönye alól kivillan egy hófehér női lábfej. Tapasztalt szeme a lábon is ugyanolyan biztonsággal fedezte fel a tökélyt, ahogy közönséges halandó az emberi arcból ítél. Gyönyörű női lábfej – megtestesült drágakő! Lankás-hullámos vonal a nagyujjtól a kisujj hegyéig; igen, ez foglalja keretbe az öt, finoman cizellált ujjat. A körme, mint az Eno sziget homokos tengerpartján heverő gyöngyház színű kagyló, a sarka az igazgyöngy gömbölyűsége, s az az üde csillogású bőr! Akárha sziklás hegyi patak zuhogása frissítené. Ez az a lábfej, mely férfiember vérével táplálkozik, s mely egy tapodásával megsemmisíti a szívet. Már tudta, ez a láb azé a különleges nőé, akit hosszú évek óta keresett. Szeikicsi szíve majd kiugrott a helyéről. Kíváncsi volt a nő arcára, így a gyaloghintó után eredt, de annak két-három sarok után nyoma veszett.

A negyedik esztendő múltával Szeikicsi sóvárgása lángoló szerelemmé változott, az ötödik év tavaszának derekán fukagavai otthonában egyre csak epekedett. Egy reggel fogát piszkálta, bambuszverandáján liliomát nézegette, amikor megzörgették a kertajtót, s a kerítés alacsony bokrai közül előbukkant egy idegen lány. Ismerőse, egy Tacumi negyedbeli gésa küldte:

– Úrnőm kéreti a mestert, hogy ennek a kabátnak a belésére fessen valami mintát – s ezzel elővett óarany színű táskájából egy levelet és egy csomagot, amelyet Ivai Tódzsaku színész arcképe díszített.

A levél a kabáttulajdonos óhajait tartalmazta megfelelő részletességgel; kitért a kislány személyére is, kérve a mester szíves pártfogását új, a gésák sorába lépő tanítványa számára.

– Értem, értem – motyogta. – Nem hiszem, hogy láttalak már, ugye csak mostanában kerültél ide? – és hosszan a gyereklányra bámult.

Olyan tizenhat-tizenhét éves lehetett, éles vonalú, tökéletes arc, akár azé a gésáé, aki már rég mestere szakmájának, s jó két tucat férfiember lelki és testi nyugalmának őre. Az a fajta szépség, amelyet csak a bűnökben fogant, az ország javaiban dúskálkodó főváros termelhet ki magából számos nemzedék után, melyet csak a hús, a test gyönyörűségei álmodhatnak meg végtelen éjszakákon át.

– Mondd, gyermekem – szólta a mester, miközben leültette a gyereklányt a verandán egy tatamira, hogy jobban lássa a meztelen lábait

– tavaly, úgy június tájban, nem jártál te gyaloghintóval a Hiraszei étterem környékén?

– Lehetséges, mert akkor még élt az apám, s gyakran kocsiztunk ki a Hiraszei felé – felelte mosolyogva a furcsa kérdésre.

– Már négy esztendeje várok rád, arcodban most fürdetem meg tekintetem, lábad már egy éve ismerem... Gyere velem, mutatok neked valamit. Beszéljessünk.

A rémült gyereklány távozni készült, de Szeikicsi megragadta a kezét és fölvezette a műtermébe. Az Ókava folyó vizén megtörő fények táncoltak a mennyezeten. A tetoválómester előszedett két képtekercset, s az egyiket kigöngyölte.

Festmény volt, a festmény a hajdan volt kínai Csuo király Mo-hszi nevű kedvenc ágyasát ábrázolta. Erkélyének párkányán fenségesen támaszkodva áll, hosszú szoknyája majdnem a lépcső feléig omlik, karcú teste alig bírja korallal és lápisszal ékesített aranykoronája súlyát. Jobb kezével kelyhét ajkához emelve tekint le a kertjében kivégzésre váró bűnbakra. A férfi keze, s lába vasoszlophoz kötve, fejét lehajtja a nő előtt, szeme csukva, sorsára vár. A férfit és a nőt is félelmetes elelenséggel ábrázolták.

A gyereklány sokáig nézte a szörnyű képet, mígnem szeme csillogott a könnytől, ajka reszketni kezdett. Az uralkodónőben, mintha saját arcát látná, magára ismert.

– Ez a te szíved! – mondta megkönnyebbült vigyorral a mester, s mélyen a lány arcába nézett.

– Miért mutat nekem ilyen szörnyű képet? – lihegte a lány sápadtan.

– Az a nő a képen te vagy! A te ereidben kell folynia az ő vérenek – és kiterítette a másik képet is.

Címe: Trágyázás. A kép közepén cseresznyefa törzsének dőlő fiatal nő tekint végig a lába előtt heverő temérdek férfi hullán. Győzelmét ünneplő apró madarak lengik körül, szeme túlcsordul a büszkeségtől és az örömtől. Csataér, csata után, vagy tavaszi mámorban úszó virágoskert? A lány úgy érezte, ebben a képben megtalálta, amit rég elrejtett a szíve legmélyén.

– Ez a kép – magyarázta Szeikicsi – a jövődet ábrázolja. Férfiak, akik majdan érted pusztulnak el. – Azzal rámutatott a nő arcára, ami semmiben sem különbözött a lányétól.

– Nagyon kérem, csavarja össze! – Akár a megrontójától, elfordult a képtől. Elesett. Fogvacogva tért magához:

– Mester, bevallom. Jól látja, nekem olyan kegyetlen természetem van, mint annak a nőnek, ott a képen. Kérem, elégedjen meg ezzel, s vigye innen!

– Gyáva vagy! Nézd meg közelről ezt a tekercest. Később már nem fogod szörnyűnek érezni! – A mester arcára rideg, gonosz mosoly ült.

A lány azonban nem emelte fel a fejét. A földön fekve arcát kimonója ujjába temette, és ezt ismételte újra és újra:

– Mester, könyörgöm, küldjön haza! Rettegek a közelében!

– Maradj! Szépséged tökéletessé akarom tenni – s a lányhoz lépett.

Kimonójában már ott lapult a titokban előkészített kábítószeres üvegce, amit valamikor egy holland orvostól szerzett.

A reggeli nap csillogott a víztükroin, a fényár szinte perzselte a kis műtermet. Játékosan táncolt a napsugár a toloajtó pergamenjén, s aranyszín hullámokat rajzolva, megállapodott a békésen alvó lány arcán.

Szeikicsi behúzta a toloajtókat, és felvette eszközeit, egy ideig azonban csak elragadtatva ült, és csodálattal figyelte a ragyogó szépséget. Éppen csak megízlelte a nő elbűvölő küllemét. Öröme zavartalan volt, úgy érezte, akár tíz, akár száz évig is elnézné ezt az arcot. Miképpen – gondolta – az ókorban Memfisz népe az ég s a föld dicsőségére és díszére hatalmas piramisokat, szfinxeket állított, úgy ő, Szeikicsi mester, szerelmével festi meg a tiszta emberi bőrt.

Lassan bal keze három ujjá közé fogta az ecsetet, hegyét a lány hátára tette, és a jobb kezében lévő túvel elkezdte a mintát. Lelke átömlött a fekete tusba, a tus a bőrbe szívódott. A szakéval kevert cinóbervörös festék a saját életnedve volt. Szeme előtt kibontakoztak önnön lelkének színei.

A verőfényes tavaszi nap délutánja is munkában találta a mestert. A lány még mélyen aludt. Amikor egy szolga a gésaházból érdeklődött a holléte felől, Szeikicsi azt hazudta, hogy már régen távozott, és ezzel kitessékelte a hírvivőt. Fölkelt a hold, a folyó túlsó oldaláról, a szamurájházak felől öntötte ezüstös fényét az emeleti szobába, amikor még felénél sem járt a munkának. Szeikicsi gyertyafénynél dolgozott.

Egyetlen csepp szín beszúrása sem volt könnyű feladat. Valahányszor a testbe szúrta, mintha saját szívét sebezte volna. A tű nyomán hatalmas pók képe bontakozott ki, s mire az éjszakai égbolttba behasított a pirkadat, e különös, gonosz teremtménynek nyolc lába ölelte a lány testét.

A tavaszi hajnal teljes pompájában hajók suhantak a folyón, evezők nyikorogtak a reggeli csendben, a homály szakadozni kezdett a szélről duzzadó fehér vitorlákon, és a nap első sugarai megcsillantak a tetőcserepeken megülő párán. Ekkor Szeikicsi lerakta szerszámaikat. Figyelmesen nézte a pókasszonyt. Ez volt élete remekműve. Most, hogy befejezte, ismét üresnek érezte a szívét.

A két árnyalak egy ideig nem mozdult.

Aztán halk, rekedt hang áradt szét a falak mentén:

– Azért, hogy kiteljesítem szépségedet, a lelkemet adtam. Biztos lehetsz, hogy egész Japánban immár te vagy a legszebb. Félelmet többé nem ismersz. Aki csak férfi, kész arra, hogy téged mint a legkülönlegesebb talajt, testével trágyaként tápláljon.

Talán meghallotta a lány, mert halk nyögéssel megmozdult. Lassan magához tért. Valahányat lélegzett, mindannyiszor megremegtek a pók lábai.

– Tudom, hogy szenvedsz. Fojtogat a pók.

A lány résnyire nyílt szemének üres tekintete egyre tágult, s mint a fölkhúzó hold, bevilágította Szeikicsi arcát.

– Mester, mutassa meg nekem, amit festett. Valóban megszépültem volna azáltal, hogy feltette rám az életét?

Még félálomban beszélt, de szavaiban már erő lappangott.

– Várj türelemmel. Fürdőt kell vened, hogy előhozzuk a színeket. Fájni fog, de nem tart már soká – suttogott Szeikicsi részvétellel a lány fülébe.

– Ha ez megszépít, ki fogom bírni – és fájdalom torzította arcára mosolyt erőltetett.

– Jaj, hogy csíp a víz! Mester, hagyjon magamra, menjen az emeletre, kérem, nem élhetem túl, hogy egy férfi előtt ilyen gyöngének mutassam magam. – Kilépett a kádból, ellökte magától Szeikicsi kezét, de túl gyenge volt, hogy megtörölje a testét. A padlóra ereszkedett, fájdalomtól rázkódva a kőre zuhant, és nyöszörgött, mint akit rémálmok gyötörnek. Arcába hullott zilált, hosszú fekete haja. Mögötte a tükörben felvillant karcsú lábainak gyöngyház csillogása.

Szeikicsit meglepte a lány megváltozott viselkedése, de ellenvetés nélkül ment a műtermébe.

Fél óra múlva utánament a lány. Még nedvesen csillogó haja szabadon verdeste a vállát. Már nem érzett fájdalmat. A veranda korlátjának támaszkodva elmerülten nézte a párás eget. Szeikicsi az egyik tekercset a lány elé helyezte:

– Ezt a tekercest neked ajándékozom munkám fejében. Menj haza.
– Mester, többé már nem félek. Maga lesz az első, aki testemet, e legkülönlegesebb talajt, trágyaként fogja táplálni.– Tekintete úgy vágott, mint a kard. Fülében győzelmi dal zengett.

– Mielőtt elhagynál, mutasd meg még egyszer a művem.

A lány némán bólintott, s vetkőzni kezdett. A reggeli napfény sugarai megcsillantak a tetováláson, és hátán a pók úgy szikrázott, akár a gyémánt.

Lektorálta: Rátkai Luca